

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu, JUDr. Petrem Průchou, v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, se sídlem nám. Republiky 12, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59,

### t a k t o :

Výrok „III.“ rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/2008 - 250 se mění:

- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Janu Najmanovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 960 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/2008 - 250, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele směřující proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59, jímž krajský soud pro absenci zákonných náležitostí odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice V. ze dne 19. 10. 2007, č. j. 794/2007/PAF/Po, jímž tento úřad uložil stěžovateli pořádkovou pokutu ve výši 1000 Kč za ztěžování postupu správního orgánu, jehož se stěžovatel dopustil tím, že se bez řádné omluvy nedostavil na předvolání správního orgánu k ústnímu jednání ve věci odnětí dávky pomoci v hmotné nouzi.

Nejvyšší správní soud současně se zamítnutím kasační stížnosti rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o ní. Zároveň rozhodl o odměně soudem ustanoveného advokáta, v celkové částce 952 Kč, s tím, tato částka bude tomuto zástupci vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Ustanovený zástupce přípisem ze dne 15. 2. 2011 podal Nejvyššímu správnímu soudu návrh na opravu zjevných nesprávností stran tohoto výroku, které spatřoval v následujícím: Především je toho názoru, že mu měla být přiznána odměna za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve spojení s převzetím a přípravou zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti. Dále namítal, že mu měla být odměna za úkony přiznána podle § 9 odst. 3 advokátního tarifu a nikoliv podle jeho § 9 odst. 2, a tak mu odměna za každý úkon měla být přiznána v částce 2100 Kč, a nikoliv v částce 500 Kč.

Dále namítal, že pod pojem „odměna“ byla pojmově zahrnuta i náhrada hotových výdajů (tzv. „režijní paušál“). Další námitka směřovala k tomu, že mu nesprávně byla na DPH přiznána částka ve výši 19 % a nikoliv 20 %. A konečně poslední námitkou bylo, že není správné, má-li mu být odměna vyplacena až do 60ti dnů od právní moci předmětného rozsudku, když je v obchodní sféře zcela běžnou lhůtou splatnosti lhůta 14 dnů.

Nejvyšší správní soud shledal, že svým rozhodnutím pochybil, neboť zástupci stěžovatele náleží vyšší, než rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/2008 - 250 přiznaná, částka. K tomu soud dospěl z těchto důvodů:

Jako důvodnou Nejvyšší správní soud shledal námitku, že ustanovenému zástupci byla nesprávně zohledněna sazba DPH, když s účinností od 1. 1. 2010 činí tzv. základní sazba DPH 20 %, a nikoliv 19 %. Tak tomu bylo v době, kdy úplatnou službu tento zástupce stěžovateli poskytl, nicméně ustanovený zástupce má pravdu v tom, že v době, kdy mu byla odměna přiznána, již sazba DPH činila 20 %. Za tohoto stavu věci tak mělo být správně na DPH zúčtováno 160 Kč, a nikoliv jen 152 Kč. V celkové částce pak nemělo být ustanovenému zástupci přiznáno 952 Kč, ale 960 Kč.

Ostatní námitky Nejvyšší správní soud neshledal důvodné.

Pokud stěžovatel namítal, že mu měla být přiznána odměna za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to ve spojení s převzetím a přípravou zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že důvod pro toto v předmětné věci neshledal. Zástupce byl stěžovateli ustanoven již pro řízení o žalobě, a tehdy a tam náleželo přiznání odměny za tento úkon. V době, kdy zástupce podával kasační stížnost, tak takto činil z titulu tohoto svého předchozího ustanovení, a žádný kvalifikovaný úkon s obsahem a formou *první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*, pro účely sepisu kasační stížnosti nebyl třeba. Resp. „příprava“ k podání kasační stížnosti v této fázi je subsumovatelná pod úkon vlastního sepisu předmětného podání, tj. dané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází z toho, že: *Ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat.* Viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117. Žádné nové ustanovení zástupcem před podáním kasační stížnosti není třeba. To bezesbytku platí i v nyní posuzované věci, kdy byla situace komplikovanější, neb krajský soud považoval zastoupení za zaniklé, a proto po ingerenci Nejvyššího správního soudu (příslušným rozhodnutím) krajský soud daného zástupce stěžovateli ustanovil jako zástupce pro řízení v předmětné věci (to již ve fázi řízení o kasační stížnosti) znovu, přičemž Nejvyšší správní soud přiznal původně podané kasační stížnosti daným zástupcem jak její legitimitu, tak i její včasnost, což bylo pro její projednání rozhodující. Pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odměně ustanoveného zástupce (advokáta) pak sehrálo roli i to, že po „novém“ ustanovení tento zástupce již žádný další relevantní úkon právní služby navazující na svoje „nové ustanovení“ neprovedl (alespoň soudu takový úkon není znám, a to ani z obsahu spisu, ani z nynějšího podání zástupce), ostatně nové podání kasační stížnosti v úvahu nepřicházelo, a tím spíše nebylo možné přiznat ani ve vztahu k této fázi zastoupení stěžovatele odměnu za *první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*.

Stěžovatel dále namítal, že mu měla být odměna za úkony přiznána podle § 9 odst. 3 advokátního tarifu a nikoliv podle jeho § 9 odst. 2, a tak mu odměna za každý úkon měla být přiznána v částce 2100 Kč, a nikoliv v částce 500 Kč. Tady Nejvyšší správní soud nejprve

odkazuje na citovaná ustanovení, jejich doslovný obsah, a jim odpovídající jazykový a systematický výklad [pravidlo v § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu platí s výjimkou věci podřaditelných odst. 2 - tam platí pravidlo tohoto odstavce, tedy § 9 odst. 2 advokátního tarifu]. K ustanovení § 9 odst. 2 advokátního tarifu jako takovému se v dané věci Nejvyšší správní soud přiklonil z toho důvodu, že věc byla meritem (dávky pomoci v hmotné nouzi) podřaditelná věcné působnosti právě tohoto ustanovení, i když šlo o přezkoumání rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, které však bylo třeba vyložit jako adhezní k věci hlavní. Tzn., že odměna za úkon skutečně náležela v částce 500 Kč.

U námitky, že pod pojem „odměna“ byla pojmově zahrnuta i náhrada hotových výdajů (tzv. „režijní paušál“) sám stěžovatel poznamenal, že jde o nesprávnost spíše formální. Nejvyšší správní soud připouští, že ve výroku šlo, resp. jde, o jisté pojmové či terminologické zjednodušení, když se souhrnně používá slovo „odměna“. Je ale také nutno poznamenat, že pro účely výroku je v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu toto pojmové zjednodušení v jistém smyslu již určitou zvyklostí, když, či přičemž, v odůvodnění je naopak vždy důsledně rozlišována odměna a náhrada hotových výdajů, včetně uvedení číselného označení příslušných ustanovení advokátního tarifu. Tak tomu bylo i u nyní rozporovaného textu rozsudku.

K námitce, že není správné, má-li být odměna vyplacena až do 60ti dnů od právní moci předmětného rozsudku, když je v obchodní sféře zcela běžnou lhůtou splatnosti lhůta 14 dnů, Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze vyloučit, že tato praxe (soudcovská 60ti denní lhůta) Nejvyššího správního soudu nemůže být v budoucnu změněna, nicméně v současné době je takto vcelku jednotně používána, a to s ohledem na celkovou vytiženost, resp. zatíženost, administrativy soudu.

Nejvyšší správní soud toto opravné usnesení uzavírá tím, že v situaci, kdy pochybil při vyčíslení a přiznání celkové částky odměny a náhrady hotových nákladů advokáta, který byl stěžovateli ustanoven pro řízení ve věci, v tom, že nezohlednil novelizovanou sazbu DPH, když advokát je jejím plátcem, musel tímto usnesením, vydaným za použití § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, toto opomenutí napravit.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Petr Průcha  
předseda senátu